Τα οχυρά πέφτουν, η ελπίδα νικάει

της Κατερίνας Σκαργιώτη

Αυτές τις μέρες ζούμε καταστάσεις πρόδηλης ωμότητας, αυταρχισμού και αδιαφορίας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Περιπτώσεις όπως ,η απεργίας πείνας του Νίκου Ρωμανού και το αίτημα των σύρων προσφύγων για πολιτικό άσυλο αποτελούν τα τελευταία οχυρά μιας αντιδραστικής κυβέρνησης που «ζυγίζει» την ανθρώπινη ζωή και την αξιοπρέπεια ανάλογα με την ιδεολογία.

Η απόφαση για το αίτημα του Νίκου Ρωμανού αποδεικνύει ότι οι λύσεις στα ζητήματα που ανακύπτουν, υπάρχουν(και προβλέπονται) αρκεί το κράτος να θέλει να τις δώσει . Η εξέλιξη αυτή όμως μας θυμίζει και κάτι άλλο: πως οι χαμένες μάχες είναι εκείνες που δε δίνονται. Και για το δικαίωμα του Ρωμανού στη μόρφωση (και συνάμα πολλών άλλων φοιτητών-κρατούμενων) δόθηκε μάχη μέσα στη βουλή, αλλά και μάχη στο δρόμο. Στο πρόσωπο του Νίκου Ρωμανού ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας είδε την ελπίδα , πήρε θάρρος από τον αγώνα που έδωσε και στάθηκε στο πλευρό του . Από την άλλη είδε μια αντιδραστική κυβέρνηση που -με ακροδεξιές κορόνες –«υπερασπιζόταν» τη νομιμότητα και το κράτος δικαίου. Ένα ανάλγητο κράτος που δεν είχε πρόβλημα να βάψει τα χέρια του με αίμα, ένα κράτος που μισεί όσους διεκδικούν και όσους δεν αρκούνται να ζουν στο φόβο και την απάθεια. Η πρώτη μάχη κερδήθηκε .

Η επόμενη μάχη που βρίσκεται σε εξέλιξη είναι αυτή των προσφύγων από τη Συρία, που για τη κυβέρνηση είναι «λαθραίοι» και «παράνομοι». Η αστυνομική επιχείρηση εναντίων των σύρων μεταναστών είναι ακόμα μια απόδειξη ότι υπάρχει μόνο ένα σχέδιο: φόβος. Φόβος με την επίφαση της «νομιμότητας» και της «ασφάλειας». Ηχούν ακόμη τα τύμπανα του πολέμου. Δεν έχουμε τελειώσει. Όμως είμαστε κοντά. Τα οχυρά πέφτουν, η ελπίδα νικάει.

Ζούμε τις τελευταίες μέρες μιας επικίνδυνης κυβέρνησης . Ίσως αυτή η έξαρση αυταρχισμού να είναι ο «επιθανάτιος ρόγχος» και ο πανικός μιας αρρωστημένης κατάστασης που τελειώνει. Μιας κατάστασης που προσποιούνταν μια κανονικότητα που, εδώ και χρόνια, δεν υπάρχει.

Ο φόβος και η ένταση της κατάρρευσης αποτυπώνεται σε όλα τα εργαλεία αυτού του αποτυχημένου κράτους: καθοδική πορεία στους χρηματιστηριακούς δείκτες, καλλιέργεια πανικού από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Ωστόσο, ο φόβος του αντιπάλου είναι το κλειδί της επιτυχίας για το καινούργιο που έρχεται. Ξέρουμε γιατί δε πρέπει να φοβόμαστε και σε τι μπορούμε να ελπίζουμε. Τώρα που αντίπαλος πέφτει θα κάνει ότι μπορεί για μην αφήσει χώρο στη ελπίδα γιατί μόνο έτσι μπορεί να εμφανιστεί σαν «σωτήρας». Η συνειδητοποίηση ότι, η ασφάλεια που επικαλείται (ο αντίπαλος) είναι μια απάτη με την οποία θρέφεται ο φόβος που μας έχει καλλιεργήσει, είναι και η λύση για να αγωνιστούμε και να επανακτήσουμε όλα όσα μας στέρησε.

Αυτές οι μέρες είναι οι τελευταίες μιας «ανοχύρωτης πόλης» όπου αντί για συντρίμμια υπάρχει μια κοινωνία που δεν αναπνέει πια. Αυτή η κοινωνία που έχει πάψει να ζει, η κοινωνία των ανέργων των επισφαλώς εργαζομένων η κοινωνία των voucher . Αυτή η κοινωνία που έχει διαλυμένο σύστημα υγείας, κατακερματισμένη παιδεία και ανύπαρκτο «δίχτυ κοινωνικής προστασίας» έχει λόγο να παλέψει, έχει λόγο να μείνει όρθια για να ισοπεδώσει το φόβο με την ελπίδα. Γιατί ξέρει πως μπορεί να μπει νικήτρια στην «ανοχύρωτη πόλη». Γιατί θα πάψει πια να ζει υπό το φόβο των μνημονίων, των δόσεων , της σωτηρίας των τραπεζών και της καταστολής.

Καλλιεργείται συνεχώς μια εικόνα τρόμου, υστερίας και χάους που μέρα με τη μέρα κορυφώνεται. Πανικός γιατί η κυβέρνηση καταρρέει. Φόβος γιατί έννοιες όπως αξιοπρέπεια , ελευθερία , ανάγκη για καλύτερη ζωή θα αποκτήσουν ξανά νόημα. Η κυβέρνηση επικαλείται αστάθεια και αδιέξοδο αν φύγει από την εξουσία. Μα η ανατροπή αυτής της κυβέρνησης είναι ο στόχος, έτσι θα βγούμε από το αδιέξοδο που ζούμε. Είναι η ευκαιρία όλων μας όχι να αντισταθούμε, είναι η ευκαιρία να αντεπιτεθούμε και να νικήσουμε!

Τίποτα δε θα είναι εύκολο αλλά τίποτα δε θα θυμίζει και το παλιό κόσμο που θα μείνει πίσω. Η ελπίδα και η προσπάθεια για το καινούργιο , το αδοκίμαστο θα είναι η ταφόπλακα μιας κατάστασης που δε μας αφορά πια. Ή καλύτερα , που δε μας αφορούσε ποτέ.

Αυτοί που μας οδήγησαν να εξηγούμε και να διεκδικούμε τα αυτονόητα παίρνουν την άγουσα προς την έξοδο. Εμείς μένουμε, νικάμε, ζητάμε τις ζωές μας πίσω. Η νίκη έρχεται στο τέλος -μετά από πολύ πόνο- αλλά έρχεται . Το τέλος του αντιπάλου είναι η αρχή του δικού μας κόσμου. Οι μέρες που έρχονται είναι οι δικές μας μέρες.